

Full diocesà

12 de juny del 2016

p4 — Jornada: àngels i dimonis a l'Edat Mitjana

p5 — Implantació del nou Catecisme

Sant Antoni de Pàdua

Dilluns celebrem la festa de sant Antoni de Pàdua.

Quan el dimarts 13 de juny de l'any 1231 acabava els seus dies a la ciutat de Pàdua el jove predicador Fernando Martins (que havia nascut a Lisboa l'any 1195, essent llavors conegut arreu d'Europa amb el nom de religiós de fra Antoni de Pàdua), tothom coincidí a atorgar a aquell jove framenor la fama de taumaturg o miracler.

I justament fou per aquest motiu que el papa Gregori IX demanà que fos examinada l'enorme quantitat de prodigis que li eren atribuïts. En comprovar el caràcter sobrenatural d'un bon nombre d'aquests fets prodigiosos, el papa ordenà la canonització de fra Antoni de Pàdua. La cerimònia tingué lloc a Spoleto el dia 30 de maig de 1232, coincidint amb la solemnitat de Pentecosta, i fou presidida pel sant pare Gregori IX.

La força i la convicció amb què fra Antoni predicà la doctrina evangèlica féu possible que el missatge de la Paraula divina arribés a tots els estaments de la societat del seu temps: a pobres i marginats, a rics i nobles, a clergues i bisbes, a càtars i altres grups dissidents, ja que Antoni de Pàdua havia esdevingut un predicador molt estimat de la Pau i el Bé en el marc d'una societat convulsa.
(Continua a la pàgina 6.)

S. Antoni i el Nen Jesús (Murillo, Catedral de Sevilla)

«Qui és aquest que fins i tot perdona els pecats?»

Diumenge XI durant l'any / Cicle C

Lectura del segon llibre de Samuel

En aquells dies, Natan digué a David: «Això diu el Senyor, Déu d'Israel: Jo t'he ungit rei d'Israel, i t'he salvat de les mans de Saül. He posat als teus braços la filla del teu senyor i les seves dones, t'he donat el poble d'Israel i de Judà i, si tot això fos poc, encara estava disposat a afegir-hi altres favors. ¿Per què, doncs, has menyspreat el Senyor coment això que és malvist per ell? Has fet matar Uries, l'hitita; has pres per esposa la seva dona, i a ell l'has fet matar amb l'espasa dels ammonites. Per això, ja que tu m'has menyspreat prenent per esposa la dona d'Uries, l'hitita, l'espasa no s'apartarà mai més de casa teva.» David digué a Natan: «He pecat contra el Senyor.» Natan li respongué: «Està bé: el Senyor passa per alt el teu pecat; no moriràs.» (12,7-10.13)

Salm responsorial

Senyor, m'heu perdonat la culpa comesa.
(Salm 31)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia

Germans, sabeu que ningú no pot ser just perquè hagi complert les obres que mana la Llei, sinó només perquè ha cregut en Jesucrist. Per això nosaltres, jueus, hem cregut en Jesucrist, perquè ens faci justos, no el compliment de les obres de la Llei, sinó el fet d'haver cregut en Crist, ja que Déu no hauria pogut absoldre ni un sol home, si calia haver complert les obres que mana la Llei. Jo, per obra de la Llei, vaig morir pel que fa a la Llei, a fi de viure per a Déu. Estic clavat a la creu juntament amb Crist. La vida que ara visc, ja no és la meua; és Crist que viu en mi. La vida que ara visc en aquesta carn, la visc gràcies a la fe en el Fill de Déu, que m'ha estimat i s'ha entregat ell mateix per mi. No vull refusar la gràcia de Déu: Si algú pogués ser just per obra de la Llei, Crist hauria mort inútilment.
(2,16.19-21)

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

En aquell temps, un fariseu invità Jesús a menjar amb ell. Jesús, doncs, anà a casa del fariseu i es posà a taula. Hi havia al poble una dona que portava una vida pecadora. Quan sabé que Jesús era a taula a casa del fariseu, hi anà amb un

gerret d'alabastre ple de perfum, i es quedà enrere plorant als peus de Jesús. Amb les llàgrimes començà de mullar-li els peus, i els hi eixugava amb els cabells; després li besava els peus i els hi ungia amb perfum. El fariseu que havia convidat Jesús, en veure això, pensà: «Aquesta dona que el toca és una pecadora. Si ell fos profeta, sabria qui és i quina vida porta.» Jesús li digué: «Simó, t'he de dir una cosa.» Ell li contestà: «Mestre, digueu.» Jesús continuà: «Dos homes devien diners a un prestador: l'un li devia cinc-centes monedes de plata, i l'altre, cinquanta. Cap d'ells no tenia res per pagar, i el prestador els perdonà el deute. ¿Quin d'aquests et sembla que l'estimarà més?» Simó li respongué: «Jo diria que aquell a qui ha perdonat el deute més gran.» Jesús li diu: «És així mateix.» Llavors Jesús es girà cap a la dona i digué a Simó: «¿Veus aquesta dona? Quan he entrat a casa teva, tu no m'has donat aigua per rentar-me els peus, però ella me'ls ha rentat amb les llàgrimes i me'ls ha eixugat amb els cabells; tu no m'has rebut amb un bes, però ella, d'ençà que he entrat, no para de besar-me els peus; tu no m'has ungit el cap, però ella m'ha ungit els peus amb perfum. Per això et dic: Has vist que aquesta dona estima molt i és que eren molts els pecats que li han estat perdonats, però quan no hi ha tant a perdonar, no hi ha tant amor.» Després digué a la dona: «Els teus pecats et són perdonats.» Els altres que eren a taula començaren a pensar: «¿Qui és aquest, que fins i tot perdona els pecats?» Digué encara a la dona: «La teua fe t'ha salvat. Ves-te'n en pau.» (7,36-8,3)

«La teua fe t'ha salvat. Vés-te'n en pau»

Històries paral·leles. A casa de Simó el fariseu

Josep Molist i Rifà, prev.

David ha escoltat el profeta Natan amb obediència religiosa. Amb una paràbola li fa prendre consciència al rei del pecat que ha comès: ha abusat del poder que li atorgava ser rei. Subtilment havia fet posar el comandant Uriès a primera línia de foc perquè morís en la batalla i, així, poder posseir legítimament Betsabé, de qui s'havia enamorat. La grandesa de David, però, està en la disponibilitat a reconèixer el pecat quan en pren consciència, sense voler justificar-se.

La història de David esdevé el rerefons de l'evangeli: un dinar amical a casa de Simó el fariseu. Lluc es fixa en la psicologia i l'actitud dels personatges. El sentit de la narració és expressat pel salmista: «Feliç l'home que ha estat absolt de la falta...» Les paraules i la paràbola de Jesús es basen en la doctrina paulina de la segona lectura. Simó és un ciutadà honorable, complidor de la llei, un home correcte que pensa i estima fredament. Encara no ha descobert la gratuïtat de la misericòrdia divina. Quan tot és gràcia, aquesta provoca sanglots d'alegria emocionada que no es pot contenir. És l'alegria de l'evangeli.

La noia —probablement una prostituta—, conscient d'estar fora de la llei i amb sentiment de rebuig social, es trasbalsa en vessar la mirra que vol oferir al Senyor. Es vol eixugar les llàgrimes amb els cabells mentre petoneja, emocionada i nerviosa, els peus de Jesús. Tot plegat confusament, perquè reconeix en Jesús la tendresa de Déu que perdona i estima sense prejudicis.

La imatge

Unció profètica a Betània. Retaula de la passió, mort, resurrecció i ascensió de Crist (1341-42).

Jesús accepta les mostres d'estimació de la dona pecadora «perquè eren molts els pecats que li havien estat perdonats». De fet, va entrar a la casa del fariseu ja transformada. La predicació de Jesús li havia descobert que, malgrat el seu pecat, Déu l'estimava i li proposava de refer la seva vida llançant-se a les seves mans misericordioses. Ho cregué i la fe la salvà. Per això va manifestar el seu agraïment.

Agenda

Lit. hores: Setmana III

13 dilluns

—Sant Antoni de Pàdua, prevere i doctor de l'Església (1195-1231)
—Sant Pelegrí, màrtir
1 Reis 21,1-16 / Salm 5 /
Mateu 5,38-42

14 dimarts

—Sant Eliseu, profeta (s.VI aC.)
1 Reis 21,17-29 / Salm 50 /
Mateu 5,43-48

15 dimecres

—Santa Maria Miquela del Santíssim Sagrament, verge (1809-1865)
—Sant Guiu, màrtir (*303)
2 Reis 2,1.6-14 / Salm 30 /
Mateu 6,1-6.16-18

16 dijous

—Sant Quirze i Santa Julita, màrtirs (s.IV)
Siràcida 48,1-15 / Salm 96 /
Mateu 6,7-15

17 divendres

—Sant Benvingut, religiós
—Sant Ismael (*326)
2 Reis 11,1-4.9-18.20 / Salm 131 /
Mateu 6,19-23

18 dissabte

—Santa Edeltrudis, verge (640-679)
2 Cròniques 24,17-25 / Salm 88 /
Mateu 6,24-34

19 diumenge XII de durant l'any / Cicle C

—Sant Romuald, abat (ss X-XI)
—Sants Gervasi i Protasi, màrtirs (s.II)
Zacaries 12,10-11 / Salm 62 / Gàl·tas 3,26-29 / Lluc 9,18-24

Jornada d'art i cultura religiosa: àngels i dimonis a l'Edat Mitjana

Redacció

En el marc de la Universitat d'Estiu, la Universitat de Vic - Universitat Central de Catalunya, l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic i el Museu Episcopal de Vic et proposen unes jornades per a aprofundir en el coneixement del patrimoni cultural i religiós de Vic.

S'estudiarà la visió medieval dels àngels seguint dos autors d'excepció: Ramon Llull, des de la perspectiva filosòfica i teològica, i Francesc Eiximenis, amb una visió orientada a la predicació. La visita al Museu permetrà

de conèixer la presentació d'aquests éssers en l'art romànic i gòtic.

La jornada tindrà lloc el pròxim 15 de juny, de 9,30 a 14 h (a l'Institut de Ciències Religioses) i de 16 a 18 h (al Museu Episcopal).

Més informació i inscripcions: Secretaria del Centre Internacional de Formació Contínua (Universitat de Vic) - telèfons 93 881 55 16 / 93 886 12 22 - correu electrònic sfc@uvic.cat.

Mn. Antoni Pladevall, premiat

L'Institut Ramon Muntaner organitza anualment les jornades Recercat, que enguany han arribat a la dotzena edició i han tingut lloc el passat mes de maig a Vic. En aquest context, el conseller de Cultura, Santi Vila, va lliurar en el Temple Romà els Premis Recercat, que reconeixen la tasca feta tant col·lectivament pels centres d'estudi en el conjunt dels territoris de parla catalana, com en l'àmbit particular per persones que hi estiguin vinculades.

Entre els premiats hi ha Mn. Antoni Pladevall, nascut a Taradell l'any 1934, historiador, que va estudiar al Seminari de Vic i a la Universitat Catòlica de Lovaina. És autor d'un centenar de llibres i de més de tres-cents articles. Ha publicat, entre altres, nombroses monografies locals (Centelles, Tona, Taradell, Seva, etc.) i destaca la seva vinculació amb nombroses entitats i centres d'estudis.

Any Sant de la Misericòrdia:
guanya el Jubileu a la catedral de Vic

Horari diari de confessions:
matí, de 10 a 12 h;
tarda, de 5 a 7 h.

Implantació del nou Catecisme a partir de l'1 de setembre

Redacció

Els bisbes han aprovat el decret d'implantació del catecisme *Testimonis del Senyor*, que, a partir del pròxim 1 de setembre serà el catecisme oficial per a la iniciació a la vida cristiana dels nois i noies a partir dels 11 anys, a les deu diòcesis catalanes. La presentació del Catecisme es farà al Seminari Conciliar de Barcelona el propinent 30 de juny durant les XIV Jornades Interdiocesanes de Responsables de Catequesi organitzades pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya. Aquest nou catecisme prossegueix el treball de renovació dels catecismes locals encoratjat pel *Catecisme de l'Església Catòlica*, fou aprovat primàriament per la Conferència Episcopal Espanyola i després obtingué el reconeixement de la Seu Apostòlica.

Diuen els bisbes en el decret: «Inspirat en els grans moments de la Vetlla Pasqual, ajuda els catequitzands a créixer

més en la fe en Jesucrist, a assaborir la gràcia ja rebuda en els sagraments, a incorporar-se més plenament a la missió de l'Església i a viure com a deixebles i testimonis del Senyor. Aprofundeix els continguts del primer catecisme *Jesús és el Senyor* i és el text de referència per a la preparació per a rebre el sagrament de la Confirmació.»

També afirmen que lliuren el catecisme «als seus primers destinataris, els nois i noies que volen conèixer, estimar i esdevenir deixebles de Jesucrist; a les famílies, transmissores de la fe i esglésies domèstiques, per a l'acompanyament en l'educació de la fe dels seus fills; als rectors i animadors de la catequesi en les parròquies; als consagrats i a les institucions catòliques, per a la seva missió en l'àmbit educatiu; i als catequistes que l'utilitzaran, com a document de la fe en la catequesi».

Sant Patllari de Camprodon

Catalonia Sacra

L'urna reliquiari de sant Patllari és una obra amb un estimació especial per part dels camprodonins. Per aquest motiu el bisbat de Vic la proposa com a obra mestra dins la programació de Catalonia Sacra d'aquest curs 2016. El dissabte 18 de juny, Daniel Vilarrúbias oferirà una conferència per contextualitzar i explicar aquesta obra. Aquesta activitat, que es farà a l'església de Santa Maria de Camprodon, davant mateix de l'obra, començarà a les set de la tarda i és una activitat gratuïta. Tot i això, per a assegurar una bona audició i visió es recomana fer inscripció prèvia al correu electrònic reserves@cataloniasacra.cat o al telèfon 693 720 202.

El cas de sant Patllari de Camprodon és paradigmàtic: una relíquia insigne, en un punt estratègic per a creuar el Pirineu entre el Rosselló i el bisbat de Vic, amb un monestir significatiu i la proximitat de dos centres tan potents com Ripoll i Sant Joan de les Abadesses.

Sant Antoni de Pàdua i Catalunya

Fra Valentí Serra de Manresa, caputxí

(Prové de la pàgina 1.)

Els fruits de la predicació de sant Antoni de Pàdua els trobem registrats en una antiga biografia anomenada *Vita prima* (o també *assidua*), on se'ns descriu l'activitat pastoral del sant durant la quaresma de l'any 1231 i que ens és sintetitzada així:

«Fra Antoni conduïa a la pau fraterna aquells qui estaven dividits, donava la llibertat a aquells qui eren esclaus; feia restituir allò que havia estat robat mitjançant la usura o la violència. Alliberava les prostitutes del vil mercat, i els lladres famosos pels seus fraus eren refrenats de posar les seves ungles en les coses d'altri» (*Vita prima*, XIII).

Fra Antoni, esgotat pels esforços de la predicació quaresmal de l'any 1231, cercà un lloc apartat del centre de Pàdua per tal de gaudir de la solitud i la contemplació, on acabà els seus dies el dimarts dia 13 de juny de 1231 després d'una vida, breu però molt intensa, lliurada al servei de la predicació, quan comptava només 36 anys d'edat i 11 de framenor. Popularment hom l'anomena «el sant de tot el món».

També a Catalunya la devoció a sant Antoni de Pàdua ha estat constant des de l'època medieval, especialment a Barcelona on el primer monestir de monges clarisses fundat a la Ciutat Comtal l'any 1236 (edificat prop del mar sota la casa de Santa Eulàlia del Camp i dels seus horts, fou bastit justament «en honor de Déu i del beat Antoni, confessor de l'orde de framenors»; és a dir, fou dedicat a sant Antoni de Pàdua tan sols cinc anys després de la seva canonització, essent la primera església d'Europa posada sota l'advocació del qui ben aviat seria anomenat «lo sant de tot lo món» i «l'advocat de les coses perdudes».

Els mestres d'obres —i en general els paletes i tot el ram de la construcció— veneren sant Antoni de Pàdua com a patró. Semblantment, el gremi de blanquers d'Igualada, i també els confiters i xocolaters de la Barcelona setcentista i vuitcentista el tenien també com a patró i protector. A inicis del segle XVII es potencià la devoció popular dels «Tretze dimarts» i durant el segle XIX es propagà la popular institució caritativa anomenada «El pa dels pobres» o

«Pa de sant Antoni», consistent en una almoina de pa en record o agraïment d'alguna gràcia atribuïda a la intercessió del sant paduà.

És anomenat «lo sant de tot el món»

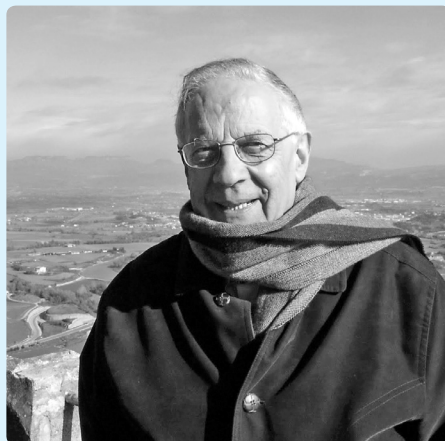

L'article

Escrits del Full

C.R.

Com ja va avançar, en una nota breu, el Full Diocesà del 17 d'abril del 2016, Mn. Climent Forner ha aplegat en un volum una nova sèrie d'articles —la major part d'ells de la seva habitual secció «A la vora del foc»—, publicats entre els anys 1998 i 2015 en aquest mitjà d'informació dels bisbats de Vic i Solsona. L'any 1998 ja havia reunit en el llibre *Fulls del "Full"* vint-i-cinc anys d'escrits.

Vistos ara en conjunt, fàcilment un s'adona que els seus articles tenen un triple denominador comú: l'amor a Déu, l'amor a l'Església i l'amor a la pàtria.

El poeta Climent Forner té un estil propi. Coratjós —audaç!—, escriu el que pensa i pensa el que escriu. Reflexiona amb molta llibertat d'esperit sobre temes d'ahir, d'avui i de sempre. Eleva fets quotidians, anecdòtics, a la categoria literària. Coneix l'art d'escriure i el posa al servei del seu poble, dels seus lectors.

Així, en els mots inicials, diu l'autor: «El motiu principal que m'ha induït a treure aquest volum no és altre que el de poder fer tot el bé possible a lectors i lectores, siguin gent de missa o no.» Amb les seves col·laboracions planteja agudament temes de debat, suscita la reflexió, promou l'opinió i el diàleg. Contribueix, en definitiva, a fer que els lectors siguin més reflexius i crítics, menys passius i indiferents sobre els temes de la fe cristiana.

Un tret constant de les seves col·laboracions és el sentit de l'humor (subtil i murri). Això fa que els seus escrits, tant per la forma com pel fons, es llegeixin àvidament. Mai no són insulsores ni avorrits.

L'escriptor Mn. Climent Forner és alhora un lector apassionat. Procura estar al corrent del món, dels avatars de la gent, del dia a dia de la societat. A la seva vellesa (va néixer l'any 1927) no ha perdut l'entusiasme de viure, l'èxtasi per la bellesa, la constant i humil recerca de la Veritat.

Al costat d'aquest darrer volum, que porta per títol *Més fulles de tardor*, destacaríem de l'autor dues altres obres, entre moltes més: *Un llarg hivern a Castellar de n'Hug (Diari d'un rector)* (1996) i *Preneu-m'ho tot, deixeu-me la Paraula* (2007). La seva producció literària té un gruix més que considerable.

El llibre

Perfum de Salms

Josep M. Castro

Perfum de Salms

Per a la gent d'avui dia

Amb aquest títol, l'autor pretén no pas presentar un llibre més sobre els Salms, sinó que siguin els mateixos Salms els únics i autèntics protagonistes que parlen amb veu sincera al lector.

Degudament seleccionats i classificats perquè ens acompanyin en tot moment «a la gent d'avui dia», és un llibre pensat per a afavorir la necessitat que sentim de posar-nos en comunicació amb Déu segons les pròpies vivències personals, estats d'ànim o les circumstàncies personals per les quals estem passant.

Els Salms sense cap mena d'afegitó —no el necessiten— exhalen un perfum de sinceritat, de lloança, de súplica, d'acció de gràcies... que fan que la nostra relació amb Déu prengui un caire nou i més íntim.

L'autor, Josep Maria Castro, nascut a Lleida, és mestre i professor de llengua i literatura catalana i col·laborador de la parròquia de Súrria.

Donar consell a qui el necessita

Romà Casanova, bisbe de Vic

Qui necessita consell? Qui és capaç de donar consell? La resposta a aquestes dues preguntes és clara i senzilla: l'humil. Solament el qui és humil és capaç de reconèixer que necessita consell; i, al mateix temps, sols el qui és humil pot donar a un altre el consell que li podrà fer bé. Donar consell a aquella persona que al nostre entendre ho necessita, significa posar-nos en el seu lloc i preocupar-nos per l'altre. Aconsellar-ho com a obra de misericòrdia significa que l'únic motor de la nostra acció és la caritat envers el germà necessitat de la nostra paraula que li serveixi per a la seva vida i l'ajudi a superar la situació en la qual es troba i que pot menar-lo per camins allunyats de la veritat i de l'amor. Per a poder, però, aconsellar des de l'amor es necessita capacitat per a escoltar l'altre sense pressa. Ningú no pot aconsellar si abans no ha estat capaç de posar-se en el lloc de l'altre i d'haver intentat de capir el que succeeix en el seu interior i quina és la situació real a la qual s'ha de donar resposta.

Tot i això, donar consell a una altra persona no és pas una tasca fàcil. Hi ha com una por de posar-se amb la llibertat dels altres i també amb el respecte a la consciència de cadascú. Però cap persona no ens pot ser un estrany i, encara

menys, aquells envers els quals tenim deures en raó dels lligams de relació propera. Tota persona em pertany; en el sentit que és un germà meu al qual he de voler bé. Tots tenim envers els altres el deure de l'amor misericordiós per ajudar-lo amb el consell unit a l'exemple. Un bon consell pot ser de gran ajut per a tota persona. Una paraula oportuna cercant el bé de l'altre no és posar-se en el terreny de la pròpia consciència. I encara més si no es vol imposar, sinó ajudar a cercar la voluntat de Déu. La consciència no és l'àmbit de la persona en què s'afirma enfront de Déu, sinó el lloc, en el més pregon del cor, on hi ha el diàleg amb Déu. Un consell que brolli de l'acció de l'Esperit Sant pot ajudar a trobar-se amb Déu i amb la seva voluntat.

Hi ha una manera ben actual i ben necessària de viure en aquests moments aquesta obra de misericòrdia espiritual d'aconsellar, però amb una característica pròpia: provocar en els altres interrogants sobre el sentit de la vida. Es tracta de fer emergir les preguntes sobre l'existència humana: Qui sóc? D'on vinc i on vaig? Per què existeix el mal? Que hi ha després d'aquesta vida? (St. Joan Pau II, *Fides et ratio*, 1).

